

Hallo, een half jaar geleden bevond ik mij in een dierenasiel in Roermond. Ze noemden mij daar Mellie. Niemand wist hoe ik eigenlijk heette, wanneer ik geboren ben of andere informatie over mijn jonge leven. Ik was komen aanlopen zei de man die me bracht. En ik kon het verder ook niet vertellen. Daar zat ik dan, vreselijk mager en verdrietig.

Op een dag werd ik uit het asiel gehaald en deden ze allerlei dingen met me. Dat was om te kijken of ik goede botten had bleek achteraf. Ik kreeg een balletje om mee te spelen en dat vond ik geweldig. Ik kon mijn ogen er maar niet van af houden.

De volgende dag kwamen twee mensenvrouwtjes mij ophalen. Ze heetten Lydia en Jeanny. Ze namen me mee naar hun roedel. Er was daar een oudere teef, daar werd ik goede maatjes mee nadat ik haar had verteld dat ik wel de baas was. Maar die twee andere trutjes van teefjes, daar moest ik niets van hebben, die wilden niet accepteren dat ze naar mij moesten luisteren. Maar ze hebben ze niet

meer bij mij gelaten, ik had mijn eigen plekje in de garage en de hal. En toen begon een leuke tijd. Ik mocht iedere dag met Lydia mee en dan deden we te gekke spelletjes. Ik mocht balletjes gaan zoeken, zwemmen, heerlijk rennen. Vaak ging die ouwe Akita mee en dat was echt gezellig. Ook mocht ik op daarna mensen gaan zoeken. Ik was niet te houden, zo'n leuk spelletje had ik nog nooit gespeeld.

Een paar keer heb ik Lydia wel verrast hoor. Zij wist natuurlijk niet dat ik vroeger veel met kinderen heb gespeeld met ballen vangen. Er was daar een kamphuis in de buurt en de kinderen waren aan het spelen en ik hoorde dat. En floep weg was ik. En Lydia maar roepen, maar deze keer kon ik toch de verleiding niet weerstaan. Zo veel kindjes, en allemaal waren ze in groepjes aan het voetballen. Ik heb ze toen allemaal gepakt, die ballen, maar de kinderen vonden het niet leuk en toen kwam Lydia en bracht me weer naar huis. Het bleek dat alle ballen kapot waren, 6 in totaal en Lydia moest die nu gaan betalen, zodat ze nieuwe ballen konden kopen.

Zo verstreken twee maanden en ik heb er heerlijk van genoten. Op een dag kwam Lydia niet meer terug en heb ik ze niet meer gezien, want toen werd ik naar een pension gebracht. Een nacht heb ik nog bij hun geslapen en begreep toen dat Lydia de elleboog had gebroken. De volgende dag vertrokken Jeanny en ik naar Duitsland. Daar leerde ik drie andere hondjes kennen, puppies nog en wat hebben we lekker gespeeld. De volgende dag gebeurde er iets heel vreemds. Ik werd in een kooi gezet in een grote vogel samen met de puppies. Zij vonden het erg eng, maar ik niet hoor.

Wat een avontuur, vliegen naar een land waar zoveel vreemde geuren waren dat ik er helemaal duizelig van werd. Via Bangkok bleek ik in Nepal te zijn aangekomen. Ik heb zelfs een paar dagen geslapen bij de Duitse ambassadeur voor Nepal en we werden daar lekker verwend. De volgende dag kwamen de vrouwtjes die bij de puppies hoorden ook naar Nepal. Zouden die ook in een kooi in de vogel gevlogen hebben?.

Ik was ondertussen loops geworden en je had moeten zien hoeveel honden in Nepal me achter de kont aanrenden, geweldig! Zelfs de jakhalzen moesten ze me van het lijf houden. Na een interessante reis met de bus en een heerlijke tocht van een paar uur te voet kwamen we op onze bestemming aan. Daar kreeg ik mijn nieuwe baasje, een geweldige vent met al heel wat ervaring, want ze hadden al begrepen dat ik hoog in drift sta. Ik ben gewoon enthousiast zullen ze bedoelen.

Het eerste wat ze mij in Nepal hebben geleerd is niet meer in iedere bal te happen die ik denk te zien, of ballen af te pakken van de kinderen. Ik had namelijk een keer vliegsvlug een sinaasappel uit een man zijn had gepikt ... ik dacht dat het een balletje was ... en ik heb in mijn enthousiasme helaas ook zijn had geschramd. Dom van mij ...

Verder doen we hier dezelfde leuke spelletjes die ik ook met Lydia deed ... mensen zoeken die zich gaan verstoppen. Maar het is hier wel heel anders hoor ... veeel grotere bossen. En we werken in een teamverband, de puppies en ik en we hebben allemaal onze bijzondere kwaliteiten. Zo schijn ik de beste oren te hebben, ik kan het zwakste geluid opvangen en die mooie jongen (Duitse herder wolfsgrauw) is keigoed in het sporen volgen tussen rotsen langs het water. Ze zeggen dat ik straks ook moet leren abseilen (wat zou dat nu weer zijn?), mee mag vliegen in een helikopter als er ergens wat gebeurd is. Want ja, ik wordt straks echt ingezet hoor om mensen te gaan zoeken. En daar ben ik heel trots op. Ik heb nu een echte taak. Momenteel zijn ze mij aan het leren voorwerpen uit het water halen, net zo lang tot ik het kan met een gewicht van 55 tot 60 kg (zo veel schijnen Nepalezen gemiddeld te wegen). En als ik niet hoeft te

werken dat heb ik mijn eigen gebiedje waar ik mag uitrusten, ik hoef niet meer in een kooi, want er is daar zo veel ruimte en ik ken nu mijn plaatsje wel. De kinderen mogen ons dan ook komen halen om te spelen en om te gaan zwemmen. Fantastisch vind ik dat.

Kortom ik ben nu een hele blijde hond ... oh ja ... en ze gaven mij de naam LAXMI en dat betekent in het Nepalees: voorspoed, geluk en het krijgen van veel gezonde babies.

Wil je meer weten over het Reddingshondenteam in Nepal, waar ook Laxmi opgeleid wordt. Kijk dan op:

www.hrdsnrescue.org.np

www.rettungshunde-nepal.de

